

Cornelis EVERTSEN de Jongste (aka Keesje de Duivel) (1642 1706)

Tweede zoon van Cornelis (de Oude), onderscheidde zich in april 1665 als kaperkapitein in een gevecht tegen Engelsen koningsschepen.

Werd na de Slag bij Lowestoft (1665) vlaggenkapitein van zijn vader. Na het sneuvelen van zijn vader in de Vierdaagse Zeeslag (1666) commandeerde hij tot het eind van de slag het Zeeuwse vlaggenschip.

In 1673 ontmoette hij, geheel bij toeval, in de West-Indische wateren het eskader onder Jacob Binckes. Zij besloten hun vloten samen te voegen en op 8 juli van dat jaar veroverden zij St. Eustacius na een korte slag. Later werd ook Nieuw-Nederland ingenomen. In 1679 werd hij als opvolger van zijn neef Cornelis (de Jonge) vice-admiraal, en in 1688 luitenant-admiraal van zijn gewest, maar de voor een Zeeuw ongewone eer

van het opperbevel over de Nederlandse vloot, die hem in dat jaar ten deel viel, werd te niet gedaan doordat hij tijdens en na de overtocht van Willem III naar Engeland, Engelse vlootvoogden boven zich gesteld kreeg.

Evertsen is vooral beroemd geworden door de Slag bij Beachy Head (1690) toen hij, door de Engelsen onder Torrington in de steek gelaten, de Nederlandse vloot tegen een Franse overmacht verdedigde en grotendeels wist te redden.

Na 1690 aan de expeditie tegen Cork in Ierland te hebben deelgenomen werd hij, ten behoeve van de Hollander Philips van Almonde, van het opperbevel ontheven. De na-ijver tussen Holland en Zeeland alsmede competentiekwesties met de Engelse vlootvoogden waren daarvan de oorzaak.

De volgende schepen werden Evertsen genoemd, hiermee kan dus iedere Evertsen bedoeld zijn:

- 1803 Canonneerschoener
- 1808 Linieschip
- 1857 Fregat
- 1896 Pantserschip
- 1928 Torpedobootjager
- 1946 Torpedobootjager
- 1967 Fregat
- 2004 Luchtverdedigingscommandofregat.